

Αθήναι 9 ΔΕΚ. 1988

Αριθ. Πρωτ. 13

Προς

το Υπουργείον Δικαιοσύνης

Διεύθυνσιν Προσωπικού

Τμήμα Διοικήσεως Προσωπικού

Εντάυθα

Εις απάντησιν του υπ' αριθ. Ε.Π. 856 της 7.11.1988 υμετέρου εγγράφου, διά του οποίου ετέθησαν ημίν τα διά του υπ' αριθ. Ε.Π. 187/26.10 1988 εγγράφου του Προϊσταμένου της Ιατροδικαστικής Υπηρεσίας Αθηνών διατυπωθέντα ερωτήματα, γνωμοδοτώ ως ακολούθως

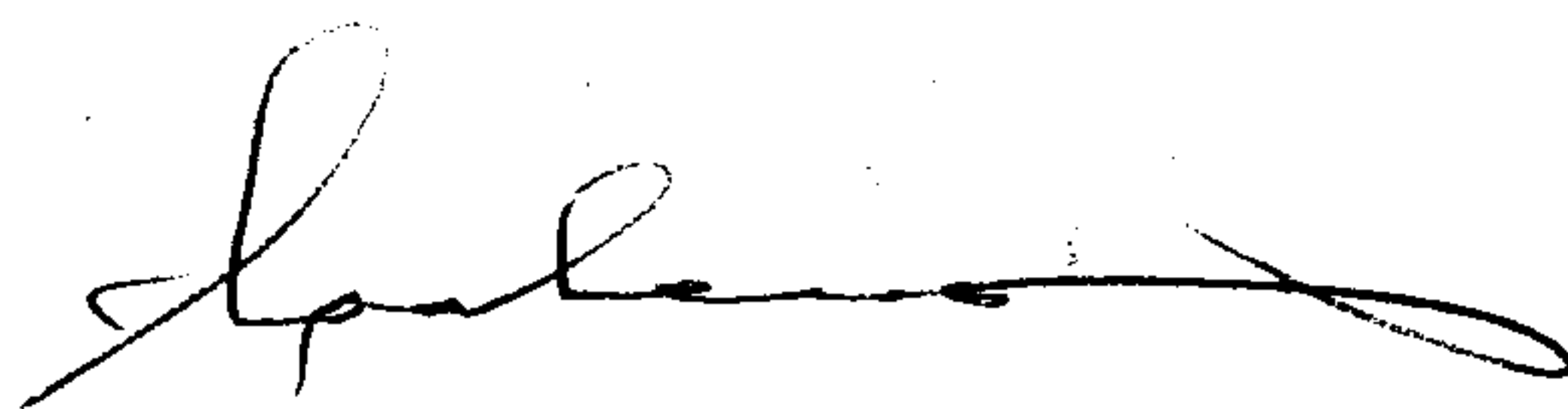
α) Αι διατάξεις των άρθρων 251 και 243 παραγρ. 2 του ΚΠΔ, ως μνημονεύει και το έγγραφον της Ιατροδικαστικής Υπηρεσίας, δεν επιδέχονται άλλην ερμηνείαν από το ότι οσάκις ο Ανακριτής ή έτερος Ανακριτικός υπάλληλος κρίνει αναγκαίον να ενεργήση μίαν ανακριτικήν πράξιν διά την ολοκλήρωσιν ή ορθήν εκτέλεσιν της οποίας είναι αναγκαία η σύμπραξις Ιατροδικαστού, ούτος είναι υποχρεωμένος να μεταβή μετά του Ανακριτού ή Ανακριτικού υπαλλήλου, ασχέτως αν είναι ή μη εργάσιμος η ημέρα και η ώρα, διότι άλλως θα ματαιωθή η εκτέλεσις της ανακριτικής πράξεως, πράγμα το οποίον δεν επιτρέπει ο νόμος, εκτός βέβαια περιπτώσεων απολύτου αδυναμίας ή ανάγκης.

β) Βεβαίως αι Ανακριτικάί υπηρεσίαί και αι άλλαι Προανακριτικάί Αρχαί, αι οποίαι ενεργούν αυτεπαγγέλτως εις κατεπειγούσας περιπτώσεις και πολλώ μάλλον κατόπιν μη άκρως επειγούσης παραγγελίας του Εισαγγελέως Πρωτοδικών, είναι υποχρεωμένοι, όπως την αναγκαιότητα της κατεπειγούσης ενεργείας μιας ανακριτικής πράξεως την εκτιμούν όχι μόνον με τα κριτήρια της επαρκείας του αριθ-

θρού των διατιθεμένων Προανακριτικών υπαλλήλων αυτών αλλά και με τα κριτήρια της επαρκείας του αριθμού των διατιθεμένων Ιατροδικαστών. Διά τας μη άκρως επειγούσας ή αναγκαίας περιπτώσεις, σας υπομιμνήσκω την υπ' αριθ. Γνωμ. 7 της 25.5.1988 γνωμοδότησιν του Αντεισαγγελέως του Αρείου Πάγου κ. Σπυρ. Αλεξοπούλου, ης φωτοτυπίαν επισυνάπτω, η οποία υποδεικνύει την λύσιν της απλής ιατρικής πιστοποιήσεως ιατρού Νοσηλευτικού Ιδρύματος, και, κατ' επέκτασιν, της πιστοποιήσεως φαρμακοποιών, χημικών (άρθρ. 221 του Π.Κ.) ή και άλλων ειδικών επιστημόνων, των η αλήθεια της πιστοποιήσεως περιβάλλεται υπό του νόμου δι' επηυξημένης ισχύος.

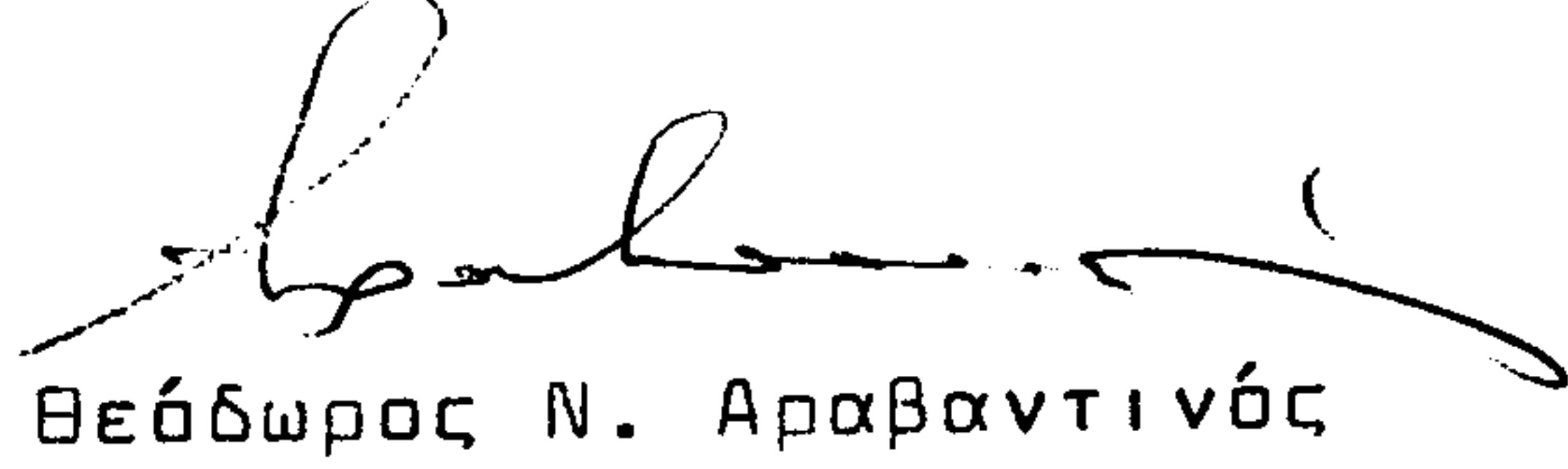
γ) Δεν είναι δυνατόν να προσδιορισθή εκ των προτέρων η έννοια της "επείγουσας υπηρεσίας" ή της "επείγουσας ανάγκης" εκτέλεσεως μιας ανακριτικής πράξεως και συνεπώς και επείγουσας ιατροδικαστικής πραγματογνωμοσύνης, διότι είναι μεγάλη η ποικιλία των δυναμένων ν' αναφυσούν περιπτώσεων και δεν είναι σκόπιμον να τεθή εκ των προτέρων δέσμευσις εις την κρίσιν του Προανακριτικού υπαλλήλου περί του κατεπείγοντος της ενεργείας του. Γενικώς πάντως "επείγουσα" ενέργεια είναι η μη δυναμένη ν' αναβληθή, είτε λόγω κινδύνου εξαφανίσεως ή επηρεασμού των υπό εξέτασιν προσώπων είτε λόγω κινδύνου αλλοιώσεως ή εξαφανίσεως των ιχνών του εγκλήματος ή του ετέρου αποδεικτέου γεγονότος.

δ) Είναι αυτονόητον, ότι μέσα εις το όλον πνεύμα που διέπει την Ελληνικήν Νομοθεσίαν διά την δικαίαν αμοιβήν των εργαζομένων ή απασχολουμένων δημοσίων υπαλλήλων, η εκτός εργασίων ημερών ή ωρών εργασία και απασχόλησις των Ιατροδικαστών πρέπει να αμείβεται ιδιαιτέρως, διότι η εκτέλεσις ενός λειτουργήματος δεν παύει να είναι και καταβολή πνευματικών και σωματικών δυνάμεων (εργασία) ή απώλεια ελευθέρου χρόνου, τον οποίον ο πολίτης δικαιούται

κατά το Σύνταγμα να διαθέση διά τας ατομικές, οικογενειακές
και κοινωνικές ανάγκας του.

Ο Αντεισαγγελεύς του Αρείου Πάγου

Θεόδωρος Ν. Αραβαντινός